

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਰਾਵਣ ਦਾ ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਮੱਤ , ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ , ਬਾਪ ਦਾ ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ , ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਜੋ ਫ਼ੀਚਰਸ, ਜੋ ਐਕਟ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਉਹ ਫੇਰ ਹੂਬਹੂ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਦਾ ਫ਼ੀਚਰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। 2. ਕਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਵੰਡਰ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵ ਬੈਠਕੇ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੀ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ? ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਹੋਰ ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਹਨ ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਤਾਂ ਸਭ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ। ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਾਰੂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਜਦਕਿ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਵਾਏ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹੀ ਇੱਕ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਹੁਣ ਅੰਤ ਆਕੇ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਵੀ ਇਸ ਵਕਤ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣੀ ਹੈ। ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਤੋਂ ਘੇਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਪਹਿਲੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪਿੱਛੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸਾਨੂੰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਪਲਟਨੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਅਤੇ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਝੂਠ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ? ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ? ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ, ਤੰਗ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੇ ਕਾਇਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਰਾਮ ਦੇ ਕਾਇਦੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਤੇ ਆਸੁਰੀ ਮੱਤ ਦਾ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਮੱਤ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਅਸੁਰ, ਦੁੱਖੀ, ਰੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਆਸੁਰੀ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਪੱਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਜੋ ਸਿਰ ਤੋਂ ਹੈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਥੋੜ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਫੇਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬਣਨ ਨਾਲ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਕੁੱਲ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਨੂੰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਰਾਜਾਈ ਨਾ ਕੈਰਵਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ। ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਰਾਜ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਚੱਲੀ ਆਈ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੀ ਚੱਲੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਹੇਵਿਨ ਸੀ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ, ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਨਹੀਂ

ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮੰਦਿਰ ਹਨ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨਵਾਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਬਾਪ ਬਿਗਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਸਿਤਾਰਾ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਸਿਤਾਰੇ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਦੀ ਵੀ ਵੱਡੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸੱਕਣ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਪੂਜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਲਿਗ੍ਰਾਮ ਵੀ ਵੱਡੇ ਅੰਡੇ ਮਿਸਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅੰਗੂਠੇ ਮਿਸਲ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਿਤਾਰਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਠਹਿਰਣਾ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝਣਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਹੈ, ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਫੇਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੇਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਏ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤਾਂ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਏ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਆਸ ਨੇ ਬਣਾਏ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਣਾਇਆ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬੈਠ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ, ਸਦਗਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹਰੇਕ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦਾ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਹੈ ਨਾ। ਸਭਦੇ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਅਤੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰੇ। ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਇਸ ਵਕਤ ਬ੍ਰਹਮ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ 108 ਜਗਤਗੁਰੂ ਕਹੇ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਗੁਰੂ ਕਹੋ, ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਰਾਜ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ ਵੀ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਭ ਸੀਤਾਰਾਵਾਂ ਠਹਿਰੀਆਂ ਬ੍ਰਾਇਡਸ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਇਡਗਰਮ ਇੱਕ ਰਾਮ, ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੋਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਐਕਟ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਉਹੀ ਐਕਟ ਫੇਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਹੁਬਹੂ ਹੋਵੇਗੀ, ਹੁਬਹੂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਵੇਖੋਗਾ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਟੇਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪਰ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕਦੀ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਇੱਕ ਦੀ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਹੈ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਅੱਛਾ ਫੇਰ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਵੇ, ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਇੱਥੇ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਇੱਥੇ ਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ - ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਵੀ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਗ਼ਲਤ ਹੈ ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਹਰ ਗੱਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ। ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਹੀ ਦੋੜੀ ਹੈ। ਰੇਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਇੱਕਲੇ - ਇੱਕਲੇ ਦੌੜਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਬੰਨ ਫੇਰ

ਦੌੜਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਜੇੜੀ ਹੈ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਦੌੜੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਜੇੜੀ ਬਣ ਜਾਏ। ਭਾਵੇਂ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤਾਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੀਚਰਸ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਹੋਏਗਾ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡਰ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੇ ਫੀਚਰਸ, ਜੇ ਐਕਟ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸਟ ਹੋਈ ਉਹ ਫੇਰ ਹੂਬਹੂ 5000 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਰਿਪੀਟ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਇਹ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਬਣਨਗੇ ਹੀ। ਸਭ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਫੀਚਰਸ ਸਭਦੇ ਵੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਵਡਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਾ ਫੀਚਰਸ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਉਹੀ ਹੂਬਹੂ ਖੇਡ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ, ਸਾਧੂਆਂ ਦੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਆਦਿ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਕਤ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਭਗਵਾਨ ਕਦੋਂ ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਏਗਾ? ਕਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ? ਕਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਇੱਥੇ ਆਏਗਾ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਜੈਕਰ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੀ ਬਣਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਨੂੰ ਵਿਸ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਈ ਇਵੇਂ ਵੀ ਬੁੱਧ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਸ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਮੂੜਮਤੀ ਵੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ”। ਆਸੁਰੀ ਚਲਨ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਦੀ ਵੀ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਓ - ਪਿਓ, ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਕੋਈ ਹਰਜ਼ਾ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜਕੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੇਜੀਟੇਰਿਅਨ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਚੰਗਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਵੇਜੀਟੇਰਿਅਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਜਾਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੈਸ਼ਨਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਛੀ - ਛੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਨਾਰਿਟੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮੈਨਾਰਿਟੀ ਹੋ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਛੀ - ਛੀ ਚੀਜ਼ ਇਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਹੈ - (1) ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ? (2) ਝੂਠ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ? (3) ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ?

2. ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। “ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ”। ਕੋਈ ਵੀ ਛੀ - ਛੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀਆਂ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਵੈਸ਼ਨਵ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰੋਸ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਸ੍ਵ ਦੀ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾ ਭਵ :
ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖਸ਼ਫਲ - ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਪੁੰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਜੋ ਪੁੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵੀ ਜਮਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸਮਝ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਫਲ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸਦਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਵਿਘਨ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹਟਾ ਦਵੇ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ।
